

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6394/2024-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda, Snježani Karlušić, u pravnoj stvari tužitelja Dražena Majcena iz Sračinca, Varaždinska 194, OIB: 72846721517, zastupan po punomoćniku Frani Bazinu, odvjetniku u Zagrebu, Ulica grada Vukovara 284, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d. iz Zagreba, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupane po punomoćnici Maji Čuljak, odvjetnici u Zagrebu, Medulićeva 31 radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 28. travnja 2026. godine u prisutnosti tužitelja i zamjenice punomoćnika tužitelja Lee Jurenec, odvjetničke vježbenice i zamjenika punomoćnika tuženika Jasminke Houške odvjetnice, prema zamjениčkoj punomoći, 10. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 11.3./završne odredbe, Ugovora o kreditu, broj: 9011518223, sklopljenog 9. lipnja 2006. godine između tužitelja Dražena Majcena iz Sračinca, Varaždinska 194, OIB: 72846721517 kao korisnika kredita i tuženika Privredne banke Zagreb d.d. iz Zagreba, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, kao kreditora koja glasi: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,00% (slovima: jedan posto) od iznosa kredita...sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila" te ista ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d. iz Zagreba, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, isplatiti tužitelju Draženu Majcenu iz Sračinca, Varaždinska 194, OIB: 72846721517, iznos od 108,11 EUR (slovima: sto osam eura i jedanaest centi) sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 13. lipnja 2006. do isplate po stopi koja se do 31. prosinca 2007. obračunava u visini određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zakonske zatezne kamate, a od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za pet postotnih poena, a koje kamatne stope utvrđuje Hrvatska narodna banka, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po kamatnoj stopi određenoj prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od

godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koje kamatne stope utvrđuje Hrvatska narodna banka, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja te godine, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d. iz Zagreba, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, nadoknaditi troškove parničnog postupka tužitelju Draženu Majcenu iz Sračinca, Varaždinska 194, OIB: 72846721517 u iznosu 1.288,09 eura (slovima: tisuću dvjesto osamdeset osam eura i devet centi) sa zakonskim zateznim kamatama od donošenja presude 10. lipnja 2026. do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja te godine, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tuženika Privredne banke Zagreb d.d. iz Zagreba, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, za nadoknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 1.250,00 eura (slovima: tisuću dvjesto pedeset eura).

Obrazloženje

1. U tužbi zaprimljenoj 29. listopada 2024. tužitelj navodi da je s tuženikom kao korisnikom kredita sklopio Ugovor o kreditu broj: 9011518223 dana 9. lipnja 2006. godine. Člankom 11.3. pod naslovom „Završne odredbe“ predmetnog ugovora tužitelju je nametnuta/ugovorena naknada u visini od 1,00% od iznosa kredita, jednokratna, koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Radi se o tzv. ulaznoj naknadi na koju je tužitelj bio primoran pristati odnosno platiti je kako bi mogao dobiti traženi kredit. Tužitelju je na ime tzv. ulazne naknade (prilikom isplate kredita) tuženik naplatio iznos od 108,11 EUR (1,00% od iznosa kredita).

2. Tužitelj ističe da je riječ o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sve sukladno odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03; dalje: ZZP), koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora kojim je propisano da se „ugovorna odredba o

kojoj se nije posebno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača“, dok je stavkom 2. istog članka propisano da se ima smatrati da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

3. Tuženik tužitelja uopće nije upoznao sa sadržajem sporne odredbe. Tužitelju je sklapanje predmetnog ugovora bilo ponuđeno po principu „uzmi ili ostavi“, odnosno ponuđen mu je unaprijed pripremljen ugovor od strane tuženika. Tuženik tužitelju uopće nije prezentirao koje posebne troškove ima u vezi s postupkom odobravanja kredita, odnosno nije tužitelju prikazao i naveo na što se konkretno odnosi ulazna naknada koja je uredno naplaćena. Odredba koja se odnosi na naplatu tzv. ulazne naknade sastavni je dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od strane tuženika, o kojim odredbama nije bilo pregovora između ugovornih strana, niti je tužitelj imao mogućnost utjecaja na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza. Nameće se zaključak kako takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku – trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je sve suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti suradnje i zabrane zlouporabe prava.

4. U tužbi tužitelj traži da se odredba Ugovora o kreditu broj: 9011518223 sklopljenog 9. lipnja 2006. godine između tužitelja i tuženika sadržana u čl. 11.3./ Završne odredbe koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,00% (slovima: jedan posto) od iznosa kredita...sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila“, utvrdi ništetnom i da ista ne proizvodi pravne učinke, zatim traži isplatu iznosa od 108,11 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 13. lipnja 2006. do isplate, kao i trošak postupka sa zakonskim zateznim kamatama od donošenja presude do isplate (list 1-3 spisa).

5. U odgovoru na tužbu tuženik osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti te prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora jer se radi o sporu za isplatu iznosa od 108,11 eura, dok je tužitelj u tužbi naznačio vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.435,34 eura. Tuženik predlaže da sud označi vrijednost predmeta spora u visini vrijednosti glavnog zahtjeva za isplatu, odnosno u iznosu od 108,11 eura koliko tužitelj tužbom i potražuje iz razloga što smatra da je od strane tužitelja naznačena vrijednost predmeta spora višestruko povećano iskazana. Tuženi smatra da tužitelju nisu Ugovorom o kreditu broj: 9011518223 koji je zaključen 9. lipnja 2006. (dalje u tekstu: Ugovor) povrijeđena njegova prava kao potrošača niti je isti dokazao da bi bio potrošač, a sve jer tuženi nije koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe koje se odnose na završne odredbe ugovora i to odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,00% od iznosa kredita...sukladno Odluci banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila, jer za vrijeme trajanja ugovornog odnosa nije postojala zavaravajuća poslovna praksa od strane tuženika, dok je ugovaranje naknade za obradu kredita dopušten ugovorni element. Tuženik ističe

prigovor zastare u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev za isplatu. Navodi kako se u konkretnom slučaju ne radi o nejasnoj i nerazumljivoj odredbi te da je navedena naknada plaćena prilikom obrade kredita, odnosno 2006. godine te je danom podnošenja tužbe 2024. potraživanje u zastari. Do prekida zastare nije došlo iz razloga što se nisu ispunile zakonom određene pretpostavke za prekid zastare, a kolektivna presuda „potrošač“ se ne odnosi na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, za koji se dio također ističe i prigovor pomanjkanja pasivne legitimacije te navodi da se radi o zastarjelim potraživanjima. Budući da je kondemnatorni zahtjev tužitelja u zastari, ne postoji pravni interes za utvrđenje ništetnosti. Tuženik navodi da je naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1,00% od iznosa koji je zaprimio tužitelj, odnosno 108,11 eura te da navedeno ne predstavlja neravnotežu među ugovornim stranama jer je iznos neznatan u odnosu na ukupnu isplatu koju je primio tužitelj. Slijedom navedenog ne može se govoriti da je u konkretnom slučaju na strani tužitelja nastala znatna šteta, niti se može govoriti da bi došlo do neravnoteže u pravima ugovornih strana. Uvjeti Ugovora o kreditu, pa tako i uvjeti plaćanja naknade, sasvim su jasni, nedvosmisleni i transparentni. Ovo naročito, jer se radi o točnoj i jasno određenoj naknadi s kojom je tužitelj bio upoznat u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu, koju naknadu je odmah i platio. Do dana podnošenja tužbe 2024. godine nije istu potraživao niti je smatrao da bi plaćanjem te naknade bio oštećen ili da bi imao kakovu štetu, odnosno da je platio nešto bez osnova. Iz iznosa novca dobivenog temeljem ugovora o kreditu tužitelj je kupio osobno vozilo koje je za njega predstavljalo određenu vrijednost, u odnosu na koju je iznos naknade beznačajan. Tuženik navodi kako u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je dapače ta naknada proizlazila iz zakona i drugih propisa. U vrijeme sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o bankama (Narodne novine, br. 84/02, 12/06) koji je predviđao i dozvoljavao ugovaranje naknada za obavljanje bankarskih poslova. Ugovorom o kreditu utvrđuje se iznos, te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita prema čl. 1022 st. 2 Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/05, dalje: ZOO), a troškovi obrade kredita su sukladno ovom zakonskom članku uvjeti davanja kredita. Tuženik dodatno obrazlaže prigovor zastare. Kako nije određen posebni zastarni rok, restitucijski zahtjev zastarijeva u općem zastarnom roku od 5 godina, prema čl. 215 ZOO-a, a zastara počinje teći protekom prvog dana nakon dana dospelosti obveze. S obzirom na navedeno, od dospijeca do dana podnošenja tužbe prošlo je više od 5 godine, odnosno više od 12 godina, tako da je ovo potraživanje u zastari. Tuženik prigovara da bi tužitelj imao navedeni status potrošača, pri čemu dok to i ne dokaže, ističe da prema Zakonu o zaštiti potrošača koji je bio na snazi (Narodne novine, br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13, dalje: ZPP) takva bi odredba, o kojoj se navodno nije pregovaralo, mogla biti ništetna samo ukoliko je takvo što „suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača“, dok tu znatnu neravnotežu tužitelj ničim nije dokazao, a što je logično jer iste nije niti bilo (list 33-49 spisa).

6. Vrijednost predmeta spora je određena sukladno čl. 37. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07-Odluka USRH, 84/08, 96/08-Odluka USRH, 123/08-ispr. i 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; dalje: ZPP) jer tužba tužitelja protiv

tuženika obuhvaća više zahtjeva koji se temelje na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, tako da se vrijednost predmeta spora određuje prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva, a tužbeni zahtjev tužitelja protiv tuženika obuhvaća jedan zahtjev koji je deklaratorni te drugi koji je kondemnatorni zahtjev, tako da deklaratorni zahtjev tužitelja iznosi 1.327,23, eura a kondemnatorni iznosi 108,11, eura ukupno 1.435,34 eura, a kako je tužitelj označio u tužbi i kako je određeno na pripremnom ročištu 15. prosinca 2025. godine (list 69 spisa).

7. Među strankama je nesporno: da su tužitelj i tuženik sklopili ugovor o kreditu, da je naplaćena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita u iznosu 108,11 eura i da je ista naplaćena prilikom isplate kredita 12. lipnja 2006.

8. Među strankama je sporno: je li tužitelj potrošač, je li nastupila zastara i osnovanost tužbenog zahtjeva.

9. U tijeku postupka pročitana je dokumentacija u spisu i to: Ugovor o kreditu broj: 9011518223 (list 5 -12 spisa), knjigovodstvena kartica (list 15-25 spisa), te je saslušan tužitelj na raspravi dana 28. travnja 2026. (list 74 spisa).

10. Čitanjem ugovora o kreditu broj: 9011518223 od 9. lipnja 2006. kojeg je tužitelj kao korisnik kredita sklopio s tuženikom kao kreditorom razvidno je da se radi o namjenskom kreditu za kupnju vozila (čl. 2.1. istog Ugovora). Prema čl. 3. st. 1. t. 1. ZZP-a propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. U vrijeme podizanja kredita tužitelj je radio kao stolar na montaži namještaja u trgovačkom društvu Forma d.o.o. u Varaždinu. Sredstvima dobivenim sklapanjem predmetnog ugovora o kreditu kupio je osobno vozilo Hyundai Getz i koristio ga je za svoje osobne potrebe i nikad ga nije iznajmljivao. U konkretnom slučaju tužitelj je kao korisnik kredita sklopio s bankom kao kreditorom ugovor za kupnju motornog vozila za osobne potrebe, te je isti potrošač u smislu čl. 3. st. 1. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 96/03).

11. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnom odredbe čl. 11.3. predmetnog Ugovora o kreditu kojeg je sklopio tužitelj sa tuženikom, a kojom odredbom je ugovoreno da je tuženik ovlašten zaračunati naknadu za obradu zahtjeva i odobravanje kredita u visini od 1,00% od iznosa kredita.

12. Točkom 11.3. ugovora propisana je naknada za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita koja glasi: „Korisnik kredita se obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,00% od iznosa kredita. Tuženik je istu naknadu naplatio dana 12. lipnja 2006. u iznosu od 108,11 eura.

13. Iz iskaza tužitelja razvidno je da je ugovor pripremila banka, da je tužitelj čitao ugovor te da nije platio naknadu za kredit, kredit ne bi mogao dobiti te mu nije objašnjeno na što se točno naknada odnosi (citat tužitelja: " U banci su mi rekli da trebam platiti naknadu za obradu kredita, ali mi nisu objasnili zbog čega se ta naknada plaća. Čitao sam ugovor, mislim da je naknada bila u nekom postotku, ali se sada ne mogu točno sjetiti jer je prošlo dvadeset godina. Banka je pripremila ugovor i da nisam platio naknadu za kredit, ja kredit ne bi mogao dobiti."), (list 74-75 spisa).

14. Čitanjem ugovora o kreditu broj: 9011518223 od 9. lipnja 2006. kojeg je tužitelj kao korisnik kredita sklopio s tuženikom kao kreditorom razvidno je da se radi o

standardiziranom (tipskom) ugovoru. Odredbom čl. 295. ZOO-a koji je bio na snazi u trenutku sklapanja ugovora propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru. Odredbom čl. 269. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. istog članka istog Zakona propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno odrediva, dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva ugovor je ništetan.

15. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP-a koji je bio na snazi u trenutku sklapanja ugovora propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. istog članka ZZP/03 smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je čl. 87. st. 1. ZZP-a propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništeta.

16. Čitanjem ugovora o kreditu broj: 9011518223 od 9. lipnja 2006. sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora i iz iskaza tužitelja utvrđeno je da je ugovor unaprijed bio pripremljen od strane kreditora, banke te da se radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed pripremljenog od strane banke koji korisnik kredita može potpisati ili ne. Isti ugovor u završnim odredbama sadrži čl. 11.3. prema kojem se korisnik kredita obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita u skladu s Odlukom o Tarifi naknade za usluge Kreditora, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada.

17. Iz iskaza tužitelja razvidno je da mu je prilikom sklapanja ugovora o kreditu rečeno da je potrebno platiti naknadu za obradu kredita, ali mu nisu objasnili koje troškove ta naknada pokriva. Iskaz tužitelja je prihvaćen kao istinit jer je životno uvjerljiv i logičan.

18. Ugovor je kreditu je djelomično prilagođen potrebama klijenata, ovdje tužitelja i to samo u dijelovima koje se tiču iznosa kredita, roka otplate i namjene, međutim to ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu, kojom se mijenjaju samo navedeni elementi ovisno o situaciji, ali glavni oblik je dalje isti, kao i oni bitni elementi na kojima tuženik kao kreditor ustraje i bez kojih isti ne bi bio sklopljen.

19. Tužitelj je u smislu čl. 3. ZZP-a potrošač odnosno fizička osoba koji navedeni ugovor o kreditu nije sklopio u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju, poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, dakle isti nema pravnih znanja koja su mu potrebna da bi mu predmetna odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika koji je sklapanju predmetnog ugovora pristupio u okviru svoje djelatnosti.

20. Budući da je odredba ugovora o kreditu kojom je određeno da je visina naknade za obradu kreditnog zahtjeva i odobrenje kredita isključivo vezana uz jednostranu

odluku kreditora, pri čemu nisu navedeni nikakvi drugi parametri koji će određivati visinu naknade, navedeno čini takvu odredbu neodređenom i neodredivom te dovodi korisnika kredita, ovdje tužitelja, u neravnopravan položaj u odnosu na kreditora, ovdje tuženika, iz razloga što tužitelj ni na koji način ne može utjecati na visinu naknade, već je upravo tuženik taj koji odlučuje o visini naknade, dok korisnik kredita nema potom pravo pregovarati o visini naknade o kojoj je kreditor jednostrano donio odluku. Primjenom čl. 270. ZOO/05 prema kojem kad je predmet obveze nemoguć, nedopušten, neodređen ili neodrediv, predmetna ugovorna odredba čl. 11.3. Ugovora je ništetna.

21. Odredbom čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri na štetu potrošača prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. iste Direktive, u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe ugovora nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

22. Odredbom članka 81. st. 1. ZZP-a propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. istog članka ZZP smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom ugovoru pojedinačno pregovaralo, on mora to dokazati (čl. 81. st. 4. ZZP/03). Nesporno je da su odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita (čl. 11.3.) bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika o kojim odredbama se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme sklapanja ugovora. Tuženik prije sklapanja ugovora i u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao (razvidno iz iskaza tužitelja) te tuženik nije prezentirao tužitelju koje on točno ima troškove u vezi odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao nadoknaditi niti mu je objasnio strukturu tih troškova i zašto je iznos te naknade u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži.

23. Budući da je odredba 11.3. Ugovora koja se odnosi na naplatu naknade za odobravanje kredita unaprijed sastavljeni dio standardnog ugovora o kreditu o kojem se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo (razvidno iz iskaza tužitelja koji je naveo da o toj odredbi nije pregovarao, niti je tuženik dokazao suprotno), koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme sklapanja ugovora, a kojima takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku – trgovca kao drugu ugovornu stranu, pa je time tuženik postupao suprotno odredbama važećeg Zakona o zaštiti potrošača (ZZP); došlo je stoga do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, što je u suprotnosti s osnovnim načelima obveznog prava, načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim

odnosima te načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava, te je temeljem čl. 322. st. 1. ZOO-a i odlučeno kao u točki I. izreke presude.

24. Budući da je odredba čl. 11.3. ugovora o kreditu od 9. lipnja 2006. ništetna na temelju čl. 322. ZOO-a, potom u skladu s člankom 323. ZOO-a je obveza svake strane da vrati ono što je primila po osnovi takvog posla, a ako to nije moguće ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovaran je svome suugovaratelju za štetu koji trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao li prema okolnostima nije morao znati za postojanje ništetnosti; stoga tužitelj ima pravo potraživati neosnovano stečeno po predmetnom ugovoru od 9. lipnja 2006. zbog ništetne odredbe koja se odnosila na naplatu naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita (čl. 11.3) u iznosu 108,11 eura (visina nesporna-pripremno ročište 15.12.2025.-list 69 spisa) na temelju 1111. st. 1. ZOO-a, pa je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan te je odlučeno kao pod točkom II. izreke

25. Kamate su određene na temelju čl. 1115. ZOO-a.

26. Tuženik je istaknuo da se ništavost ne može isticati jer je predmetni ugovor izvršen, međutim to ne sprječava tužitelja u zahtjevu da se utvrdi ništavost ugovornih odredbi. Naime ništetnost samih tih odredbi ugovora ne dovodi do ništetnosti cijelog ugovora, jer ugovor može opstati bez tih odredbi ugovora u primjeni, obzirom sadrži sve elemente za pravnu valjanost. Nadalje prema odredbi čl. 328. ZOO-a pravo na isticanje ništetnosti ne gasi se, prema odredbi čl. 324. st. 2. ZOO-a ništetnost neke odredbe ne povlači ništetnost ugovora jer on može opstati bez te ništetne odredbe i ako ta odredba nije bila uvjet ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Nepoštena odredba u cijelosti ne obvezuje potrošača i to od trenutka sklapanja ugovora na temelju zakona. U konkretnom slučaju uzrok ništetnosti i nije bila zabrana manjeg značenja kako to propisuje čl. 326. st. 2. ZOO-a.

27. Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnog ugovora, počinje teći od pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Budući da se ovdje radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja da mu tuženik vrati ono što je neosnovano stekao temeljem ništetnih odredbi ugovora, a kojem zahtjevu prethodi utvrđenje ništetnosti spornih odredbi ugovora, razvidno je da zastara još nije počela teći te je odbijen prigovor zastare kao neosnovan.

28. Odluka o trošku temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a te vrijednosti tužbenog zahtjeva (vps 1.435,34 eura) i zatraženim troškovnicima.

29. Trošak tužitelja se sastoji od troškova zastupanja po punomoćniku – odvjetniku i to za sastav tužbe – 100 bodova po Tbr. 7/1, sastav podneska 29.10.2025. – 100 bodova po Tbr. 8/1, zastupanje na raspravama 15.12.2025. i 28.04.2026 – 200 bodova (2x100 bodova) po Tbr. 9/1, pristup ročištu za objavu presude - 50 bodova po Tbr. 9/3, ukupno 450 bodova, prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, br. 138/2023) uz vrijednost boda od 2,00 eura te PDV-a 25% u iznosu od 225,00 eura, ukupno 1.125,00 eura.

30. Tužitelju su u cijelosti priznati troškovi sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 53,09 eura i na presudu u iznosu 110,00 eura, ukupno 163,09 eura.

31. Parnični trošak tužitelja se sastoji od troškova zastupanja po punomoćniku-odvjetniku u iznosu 1.125,00 eura te troškova sudskih pristojbi u iznosu 163,09 eura, ukupno 1.288,09 eura, koji su dosuđeni tužitelju za parnične troškove.

32. Tužitelju su na njegov zahtjev na temelju čl. 151. st. 3. ZPP-a dosuđene zakonske zatezne kamate na parnični trošak od donošenja presude do isplate.

33. Odbijen je zahtjev tuženika za nadoknadom troškova postupka u iznosu od 1.250,00 eura jer isti nije uspio u sporu na temelju čl. 154. st. 1. ZPP-a.

Zagreb, 10. lipnja 2026.

Sutkinja:

Snježana Karlušić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana, s tim da strankama koje su uredno obaviještene o ročištu na kojoj se presuda objavljuje rok za žalbu teče od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje, a stranci koja nije uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje rok za žalbu teče od dana primitka presude. Žalba se podnosi pisanim putem ovog suda, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA:

pun. tužitelja

pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30889-3866f**

Kontrolni broj: **0768c-f6763-ca835**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.